

Travmalar Üstüne Oturmuş Adam 2

– Silüet · 28 Mart 2019

Anlamı yok hayatın
Soyut bir alem müsaade etmiyor sürüklenmemize
Zaman akıyor ancak
Bilmem haberdar mı kendisinden

Kırk hissi içinde barındıran bir beyin düşünün ki
Saniyesi uymuyor saniyesine
Kendini normal addedenlerle dolu evler
Sokaklar şuh kahkahalar atan fahişelerin
Keskin parfüm kokularıyla dolu
Hepsini bir havanda dövseniz
Sonra şekil verseniz
Üfleyeceğiniz ruh ben olurum

Hayır bu türlü olmayacak
Başka türlü, başka türlü!
Tümünden gelmek istemiyorum
Parça parça iken içim
Ağlamak istiyorum sadece
Beynim zonklarcasına ağlamak..
Zira sevmiyorum inananları
Keşke inanmadan harekete geçebilseydim

Nöbet kulübeleri görüyorum
İçinde nöbetçiler
Kamufraj giydiremediğim hislerim apaçık
Ayan beyan...
Çatlatıyorum sabır taşını insanlığın
Bilmediğim bir ırktan arılar üşüşüyor başıma
Yalnızlık iğne iğne şakaklarımda
Herşey ne kadar alâkasız, hissiz, bir başına
Halüsilasyon benzeri fotoğraflarla
Bir adım ötesine şizofreni diyorlar
Ama her halükarda deli diyorlar

Ben ağlamak istiyorum artık
Kim bilir
Sanıldığı gibi inciler dökmeyeceğim belki
Farkıma varamayacak insanlık
Kendim olmadıkça

Bir insani bunalımdır bu
Göğsün sıkışır, nefesi daralır
Ayak tırnaklarından tut, saç tellerine değin yayılan bir kronik acı
Bakar insanlar alaycı bir gülüşle
Yahut susarlar da
Nice hakaretlere, en sinkafı küfürlere eşdeğer bir sessizlik çöker içime
Diyemem ki ben susmayı bilmiyorum
Konuşmayı da...

Annem babam yok benim
Ya ölmüşler
Ya doğmamışlar
Bir leyleğe yahut bir taşa anne demek istiyorum
Leylek uçup gidiyor
Taş başımı eziyor

Bu benim işte
Dengesizliğin denge bulduğu bir bünye
Düşün, inan, davran,
Konuş, sus, sez, hisset
Hayır bu ben değilim
Yahut bu benim işte
Bu yüzden patlamadı mı filozofların kafatasları